

Risâle-i Nur müşteri aramaz

Edincik'ten Ali Karakaş: “‘Risâle-i Nur müşteri aramaz’ sözü ne demektir? Tebliğ vazifesini dikkate aldığımızda bu sözü nasıl anlayacağız?”

Hakkı ve hakikati tebliğ etmek, Kur'ân'ın önemli emirlerindedir. Fakat vazifenin tebliğ ile sınırlı olduğu; tebliğde ısrar edilmemesi gerektiği ve tebliğ edildikten sonra hidayet verme işinin bizzat Allah'a ait olduğu da, Kur'ân'ın önemli hatırlatmalarındandır.

Kur'ân'a göre, tebliğ etme ile hidayet etme arasında, yaratılan ile Yaratıcı arasındaki mesafe kadar sonsuz bir mesafe bulunuyor. Nitekim tebliğ etme bizim fiilimiz iken, hidayet etme yalnız Allah'a ait bir fiildir. Bu hususu belgeleyen âyetlerden sadece birkaçı şöyledir: “Peygambere düşen ancak tebliğ etmektir!” 1 “Eğer İslâm'a girerlerse hidayete ermiş olurlar. Yok, eğer yüz çevirirlerse sana düşen şey ancak tebliğ etmektir.” 2 “Sen sevdiğine hidayet veremezsin. Lâkin Allah, dilediğine hidayet verir.” 3

Tebliğ etmek bize düşen önemli bir vazife iken; tebliğde ısrarcı olmayı, bir müstağniye (dine ihtiyaç duymadığını düşünen birine) tebliğ edeceğim diye kendini parçalamayı ve bunun için bir müşteriye (dine müşteri olan ve bir şeyler öğrenmek isteyen birisini) ihmal etmeyi Kur'ân makbul saymaz. Allah (cc), bu hususta Sevgili Resûlünü bile (asm) ikaz ediyor.

Abese Sûresinin nüzul sebebi şöyle bir vakıadır: Resulullah Efendimiz (asm) azılı müşriklerden Utbe bin Rabia, Ümeyye bin Halef ve Ebu Cehil bin Hişam ile konuşuyor, onları Allah'ın dinine dâvet ediyordu. Onlar da dinlemiyorlar, lâf anlamıyorlar, hatta alay ediyorlardı. Peygamber Efendimiz (asm) ise dâvetini yaymakla haşır neşir olmuş, bir kişiyi olsun imana getirebilmek için çabalıyor; bu zor insanların imana gelmesinin bir çok insan üzerinde etkili olacağı düşüncesiyle-tâbir caizse- kendini yıpratırcasına dâvetini anlatıyordu. Bu sırada kör bir mü'min olan Ümmü Mektum Hazretleri tutunarak ve yedekleyerek Resûlullah Efendimizin (asm) yanına kadar geldi ve “Ya Resulallah! Allah'ın sana indirdiği Kur'ân'dan bana öğret! Beni irşad buyur!” dedi. Peygamber Efendimiz (asm) Ümmü Mektum'a cevap vermedi. Ümmü Mektum (ra), Peygamber Efendimizden (asm) yüz bulamayınca sözünü tekrarlayıp durdu.

İşte tam bu sırada, Peygamber Efendimiz (asm) henüz oracıktayken, henüz azılı ve zor müşriklerle görüşme yaparken Abese Sûresi nazil oldu. Sûrenin ilk on iki âyeti meâlen aynen şöyledir: “Yüzünü ekşitti ve döndü. Kendisine âmâ geldi diye. Ne bilirsin, belki o temizlenecek? Veya öğüt belleyecek de öğüt ona fayda verecek. Ama buna ihtiyaç hissetmeyene gelince; sen ona yöneliyorsun. Onun temizlenmemesinden sana ne? Ama sana can atarak gelen, Allah’tan korkarak gelmişken, Sen onunla ilgilenmiyorsun. Hayır; hayır; sakın! Çünkü o Kur’ân bir öğüttür. Artık dileyen onu düşünür.”4

Peygamber Efendimiz (asm) aslında Ümmü Mektum’u aydınlatmaktan uzak duruyor değildi. Bu durum onun masumiyeti ile de çelişmiyor. Bilâkis dâvâsına sadakatini, dâvetini yayma çabasını ve tebliğ görevinde başarısını gösteriyor.

Risâle-i Nur, asrımızın tebliğ kitabıdır. Ama müstağnî olanlar ona ulaşamazlar! Müşteri olmayanlar onu bulamazlar! Onu hor görenler onun hakikatlerine erişemezler! Ona gururla bakanlar onun gölgesine yaklaşamazlar! Böylesine karşı ısrarla Nur hakikatlerini satmaya kalkmak abesle iştigaldir. Tebliğin hakkı hürmetine bir defa uyarılsa kâfidir. Kabul etmezse ısrar etmemelidir. ‘Makamı mevki var, kabul ederse büyük etki yapar’ gibi hususları düşünmemeli; müşteri olmayan birisine Nur hakikatlerini tebliğde ısrarcı olmamalıdır.

Bedüzzaman Hazretleri bir Amerikan sefiri eliyle Amerika’ya risâle göndermek isteyen talebelerini, sefirin siyasî bir kişi olması hasebiyle Risâle-i Nur’u takdir edemeyeceğini, Risâle-i Nur’u takdir etmeyen bir ele ise Risâle-i Nur vermenin makbul olmadığını ifadeyle şöyle uyarıyor: “İstanbul’daki Amerika Sefiri vasıtasıyla Amerika’daki Müslüman heyetine Zülfikar’ı ve bir Asa-yı Musa’yı göndermesini isteyen o dostumuz ve kardeşimize deyiniz ki: Sefirlerin kafası siyasetle meşgul olduğundan ve Risâle-i Nur, siyasetle alâkası olmadığından, siyasî bir kafa çabuk takdir edemiyor. Hem Risâle-i Nur, müşterileri aramaz; müşteriler onu aramalı, yalvarmalı. Amerika, buranın en küçük bir havadisini merakla takip ettiği halde, buranın en büyük bir hadisesi olan Risâle-i Nur’u elbette arayacaktır.”5

Burada Bedüzzaman Hazretleri tebliğ yapmamayı değil; tebliğde ısrarcı olmamayı ve müşteri olmayanlarla kafamızı fazla meşgul etmemeyi; tebliği mütezellilâne değil, izzet-i diniyeyi muhafaza ederek yapmayı hatırlatıyor. Nitekim diyor ki: “Kur’ân-ı Hakîmin sadık bir hizmetkârı, ne kadar âdi olursa olsun, Kur’ân namına, en büyük insanlara emirlerini çekinmeyerek tebliğ eder ve en zengin ruhlu olanlara Kur’ân’ın âli elmaslarını, yalvararak, mütezellilâne değil, belki müftehirâne ve müstağniyâne satar. Onlar ne kadar büyük olursa olsun, o âdi hizmetkâra, vazife başında iken tekebbür edemezler.”6

“Cenâb-ı Hak, bize, nur ve nuranî vazifeyi vermiş; onlara da zulümlü zulümatlı oyunları vermiş. Onlar bizden istiğna edip yardım etmedikleri ve elimizdeki kudsî nurlara müşteri olmadıkları halde, biz onların karanlıklı oyunlarına vazifemizin zararına bakmaya tenezzül etmek hatadır.”⁷

Dipnotlar:

1- Maide S: 99; Nur S: 54; Ankebut S: 18; Tegabun S: 12;

2- Al-i İmran: 20;

3- Kasas Sûresi: 56;

4- Abese Sûresi: 1-12;

5- Emirdağ Lâhikası: 194, 195;

6- Mektubat: 338;

7- Kastamonu Lâhikası: 85.